

९

विश्रामका लय वा सुरहरू

यस अध्यायका मूल पदहरू: उत्पत्ति १, प्रस्थान २०:८-११, प्रस्थान १६:१४-३१, व्यवस्था ५:१२-१५, भजन ९२ र यशैया ५६:१३।

यस अध्यायको मूल सार पद: "अनि परमेश्वरले सातौं दिनलाई आशिष दिनुभयो र पवित्र बनाउनुभयो, किनभने परमेश्वरले सृष्टि गरिसक्नु भएको र बनाइसक्नुभएको सबै थोकहरूबाट उहाँले विश्राम लिनुभएको थियो" (उत्पत्ति २:३ रूपान्तरित)।

सृष्टिका कामहरूलाई कसले कल्पना गर्न सक्छ र-अन्धकारमा ज्योति चम्किनु, जीवहरूले भरिभराउ भएका समुद्रहरू, चराहरू अचानक उडिरहेको र हरियाभरिया विरुवाहरू कस्ता थिए होला? र अलौकिक ढङ्गले आदम र हव्वाको सृष्टि? ती सबै थोक परमेश्वरले कसरी गर्नुभयो सो सोचन पनि हाम्रो दिमागले भ्याउँदैन।

अनि आफ्नो सबै सृष्टिका कामहरू सम्पन्न भएपछि उहाँको ध्यान अर्को तर्फ जान्छ। हेलमाछाहरू उप्रयाएर वा रङ्गीचङ्गी चराहरू उडाएर कुनै सानदार प्रदर्शनतिर परमेश्वरले ध्यान लगाउनुभएको थिएन। भौतिक तथा देखिने तत्वहरूले भरिएको सृष्टिमा अदृश्य दिन थप्नुभयो। त्यो दिन सातौं दिन थियो जुन दिनलाई अरू दिनहरूभन्दा विशेष बनाउनुभएको थियो। हामी आफैले ल्याएका वा तनाव भारलाई निम्त्याएका जीवनहरू हुनुभन्दा अघि नै परमेश्वरले हाम्रो दिमागको स्मरण उपकरणमा एउटा छाप राखिदिनुभएको थियो जुन कहिल्यै पनि हट्नेवाला थिएन। यस दिनमा हामी सबै काम रोकेर हाम्रो जीवनलाई रमाइलो मानेर हेरौं भन्ने परमेश्वरको चाहना थियो। यो दिनलाई अङ्गलेर हप्ताभरिको परिश्रमलाई थन्क्याएर परमेश्वरका उपहारहरू जस्तै घाँस, हावा, जङ्गलीजनावर, पानी, मानिसहरूको रमाइलोसाथ उपभोग गर्न

सकौं भन्ने परमेश्वरको चाहना हो। अझ भनौं भने प्रत्येक उपहारको स्रोत सृष्टिकर्ता सनातन परमेश्वरसङ्ग समय बिताउन आह्वान गर्दै यस दिनलाई सृजना गरिएको थियो।

संसारमा पाप आउनुभन्दा अघि नै थपिएको यस दिनको उपभोग गर्न अदनको बगैंचाबाट निस्कनुपरेको दम्पतिलाई निरन्तररूपमा उपभोग गर्न परमेश्वरले निम्तो दिनुभएको पाइन्छ। यो विशेष दिन सदासर्वदा समयसापेक्षित रहिरहने उहाँले सुरुदेखिनै समयको कपडामा बुन्नुभएको थियो। यस दिनलाई कसैले हटाउन प्रयास नगरुन् भनेर नै परमेश्वरले यसलाई अलग्याएर र पवित्र पारेर सुरक्षित राख्नुभएको थियो।

परमेश्वरले दिनुभएको गतिशील विश्राममा प्रत्येक हप्ताको सातौं दिनमा आइरहने साबथ मात्र अचम्मको आह्वानको विषय समेतिएर यस अध्याय बुनिएको हो।

१. विश्रामको परिचय

परमेश्वर सुरुदेखि नै हुनुहुन्थ्यो। परमेश्वरले उच्चारण गर्नुभयो र जे सृजनुपर्ने थियो सो सृजियो। रातबाट उज्यालो अलग गरियो। दोस्रो दिनमा आकाश र समुद्रहरूको अस्तित्व उहाँको बोलीले भयो; तेस्रो दिनमा सुख्खा जमिन र हरियो वीरुवाहरू देखापरे। तीन दिनसम्म उहाँले समयको आधारभूत ढाँचा र भूगोलको संरचना गर्नुभयो र उहाँले विभिन्न थोकहरूले भरिभराउ गर्नुभयो। दिन र रातमा ज्योतिले आकाशबाट राज गर्दछ। कतिपय पौराणिक सभ्यतामा सृष्टिका कथाहरू भिन्ना भिन्नैरूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। सूर्य, चन्द्रमा वा ताराहरू कुनै देवीदेवताहरू होइनन् भनेर बाइबलले सृष्टिको लेखामा स्पष्ट पारेको छ। तिनीहरू चौथो दिनमामात्र देखा परेको थियो र त्यो पनि सृष्टिकर्ताको बोलीले।

५ र ६ दिनमा भएको पृथ्वीको सृष्टिमा जीवन र सौन्दर्यताले भरिएको थियो। विभिन्न जातका चराहरू, माछा, जन्तु जनावरहरू यस पृथ्वीमा छरिएका थिए। यसको मोशाले दिएका छन् (उत्पत्ति १:२०-३१)।

आफूले सृष्टि गर्नुभएको सृष्टिलाई परमेश्वरले कुन दृष्टिकोणले हेर्नुभएको थियो? हेर्नुहोस्, उत्पत्ति १:१-३१ "१ आदिमा परमेश्वरले आकाश र पृथ्वी सृष्टि गर्नुभयो। २ पृथ्वी आकारविनाको र शून्य थियो। अथाह समुद्रमाथि अन्धकार थियो, र परमेश्वरका आत्मा पानीमाथि परिभ्रमण गर्दैरहनुहुन्थ्यो। ३

अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “उज्यालो होस्।” तब उज्यालो भयो। ४ अनि परमेश्वरले उज्यालोलार्ई हेर्नुभयो, त्यो असल थियो। उहाँले उज्यालो र अँध्यारोलार्ई अलग-अलग गर्नुभयो। ५ परमेश्वरले उज्यालोलार्ई “दिन” र अँध्यारोलार्ई “रात” भन्नुभयो। साँझ पन्थो र बिहान भयो- पहिलो दिन। ६ अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “पानीका बीचमा एक क्षेत्र होस्, र त्यसले पानीलार्ई दुई भाग गरोस्।” ७ परमेश्वरले सो बनाएर क्षेत्रमुनिको र माथिको पानीलार्ई अलग-अलग गर्नुभयो। तब त्यस्तै भइहाल्यो। ८ परमेश्वरले यस अन्तरिक्षलार्ई आकाश भन्नुभयो। साँझ पन्थो र बिहान भयो- दोस्रो दिन। ९ अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “आकाशमुनि भएको पानी एक ठाउँमा जम्मा होस् र ओबानो भूमि देखा परोस्।” तब त्यस्तै भइहाल्यो। १० परमेश्वरले ओबानो भूमिलार्ई “पृथ्वी” भन्नुभयो, र जम्मा भएको पानीलार्ई “समुद्र” भन्नुभयो। अनि परमेश्वरले हेर्नुभयो, त्यो असल थियो। ११ तब परमेश्वरले भन्नुभयो, “भूमिले वनस्पति, बीउ हुने बोट-बिरुवाहरू र आफ्नो-आफ्नो किसिमको बीउ हुने फल फल्ने वृक्षहरू पृथ्वीमा उमारोस्।” तब त्यस्तै भइहाल्यो। १२ भूमिले वनस्पति, बीउ हुने बोटहरू र आफ्नो-आफ्नो किसिमको बीउ हुने फल फल्ने वृक्षहरू उमान्यो। अनि परमेश्वरले हेर्नुभयो, त्यो असल थियो। १३ साँझ पन्थो र बिहान भयो- तेस्रो दिन। १४ अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “अन्तरिक्षमा दिन र रात छुट्टयाउनलार्ई ज्योतिहरू होऊन्। तिनीहरू ऋतुहरू, दिनहरू र वर्षहरू छुट्टयाउन चिन्हको रूपमा काम गरून्। १५ र पृथ्वीमा प्रकाश दिनलार्ई अन्तरिक्षमा ती ज्योतिहरू होऊन्।” तब त्यस्तै भइहाल्यो। १६ अनि परमेश्वरले दुई विशाल ज्योतिहरू बनाउनुभयो- ठूलो ज्योति दिनमाथि प्रभुत्व गर्न, र सानो ज्योति रातमाथि प्रभुत्व गर्न। उहाँले ताराहरू पनि बनाउनुभयो। १७ अनि परमेश्वरले पृथ्वीमा प्रकाश दिनलार्ई, १८ दिन र रातमाथि प्रभुत्व गर्न अनि उज्यालो र अँध्यारोलार्ई अलग-अलग गर्नलार्ई ती आकाशमा राख्नुभयो। र परमेश्वरले हेर्नुभयो, त्यो असल थियो। १९ साँझ पन्थो र बिहान भयो- चौथो दिन। २० अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “पानी जीवित जन्तुहरूले प्रशस्त गरी भरिऊन्। र पन्क्षीहरूचाहिँ पृथ्वीमाथि अन्तरिक्षमा उडून्।” २१ यसैले समुद्रका विशाल जलजन्तुहरू, पानीहरूमा भरिएका चलहल गर्ने किसिम-किसिमका सबै जीवित प्राणीहरू र जात-जातका पखेटा भएका सबै पन्क्षीहरू परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभयो। र परमेश्वरले हेर्नुभयो, त्यो असल थियो। २२ अनि परमेश्वरले तिनीहरूलार्ई यसो भनेर आशिष् दिनुभयो, “फल्दै-फुल्दै, वृद्धि हुँदै र समुद्रमा

भरिंदैजाओ। र पन्धीहरूको पनि पृथ्वीमा वृद्धि हुँदैजाओस्।” २३ अनि साँझ पन्यो र बिहान भयो-पाँचौँ दिन। २४ अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “पृथ्वीले जात-जातका जीवित प्राणीहरू, अर्थात् जात-जातका पालिने पशुहरू, घस्रने जन्तुहरू र जात-जातका वन-पशुहरू उत्पन्न गरोस्। तब त्यस्तै भयो। २५ परमेश्वरले पृथ्वीका जात-जातका वन-पशुहरू, जात-जातका पालिने पशुहरू र जमिनमा घस्रने जात-जातका जन्तुहरू बनाउनुभयो। र परमेश्वरले हेर्नुभयो, त्यो असल थियो। २६ फेरि परमेश्वरले भन्नुभयो, “मानिसलाई आफ्नै स्वरूपमा, हाम्रै प्रतिरूपमा बनाऔँ। तिनीहरूले समुद्रका माछाहरू, आकाशका पन्धीहरू, पालिने पशुहरू र जमिनमा चलहल गर्ने सबै जन्तुहरूमाथि अधिकार गरून्।” २७ यसैकारण परमेश्वरले मानिसलाई आफ्नै स्वरूपमा सृष्टि गर्नुभयो। परमेश्वरकै प्रतिरूपमा उहाँले तिनलाई सृष्टि गर्नुभयो। नर र नारी नै गरी उहाँले तिनीहरूलाई सृष्टि गर्नुभयो। २८ परमेश्वरले तिनीहरूलाई आशिष् दिनुभयो, र तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “फलद-फुल्द, वृद्धि हुँदै, पृथ्वीमा भरिंदै र त्यसलाई आफ्नो वशमा पाउँदा जाओ। समुद्रका माछाहरू, आकाशका पन्धीहरू तथा पृथ्वीका सबै जीवित प्राणीहरूमाथि अधिकार गर।” २९ तब परमेश्वरले भन्नुभयो, “हेर, म तिमीहरूलाई पृथ्वीका सबै बीउ उमार्ने बोटहरू र फलमा नै बीउ हुने सबै फलका रूखहरू दिन्छु। ती तिमीहरूलाई आहाराको निमित्त हुनेछन्। ३० र पृथ्वीको हरेक पशु, आकाशको हरेक पन्धी र जमिनमा चलहल गर्ने हरेक जन्तु- हरेक प्राणी जसमा जीवन छ- तिनीहरूका आहाराको निमित्त म हरिया वनस्पति दिन्छु।” तब त्यस्तै भयो। ३१ आफूले बनाउनुभएको हरेक कुरा परमेश्वरले हेर्नुभयो। र त्यो साँझ राम्रो थियो। साँझ पन्यो र बिहान भयो- छैटौँ दिन।

परमेश्वरले केवल कुनै अन्तरिक्ष वा आकाश सृष्टि गर्नुभएन तर सिद्ध रमाइलो पृथ्वी सृष्टि गर्नुभयो। विभिन्न किसिमका जीवहरूले यस पृथ्वी भरिएको थियो। सृष्टिको प्रत्येक दिनपछि आफूले गरेको सृष्टिलाई हेरेर भन्नु भएको थियो, यो “कस्तो असल र सुन्दर।” (रूपान्तरित)।

सारा सृष्टि र मानव जीवनको सृष्टिमा के फरक थियो? अर्थात् अरूभन्दा मानव जीवनको सृष्टि कसरी भएको थियो? हेर्नुहोस्, देहायका पदहरू, उत्पत्ति १:२६, २७ “२६ फेरि परमेश्वरले भन्नुभयो, “मानिसलाई आफ्नै स्वरूपमा, हाम्रै प्रतिरूपमा बनाऔँ। तिनीहरूले समुद्रका माछाहरू, आकाशका पन्धीहरू, पालिने पशुहरू र जमिनमा चलहल गर्ने सबै जन्तुहरूमाथि अधिकार

गरून्।" २७ यसैकारण परमेश्वरले मानिसलाई आफ्नै स्वरूपमा सृष्टि गर्नुभयो। परमेश्वरकै प्रतिरूपमा उहाँले तिनलाई सृष्टि गर्नुभयो। नर र नारी नै गरी उहाँले तिनीहरूलाई सृष्टि गर्नुभयो।" र उत्पत्ति २:७,१८-२४ "७ तब परमप्रभु परमेश्वरले भूमिको माटोबाट मानिस बनाउनुभयो, र तिनको नाकमा जीवनको सास फुकिदिनुभयो, र मानिस जीवित प्राणी भए... १८ फेरि परमप्रभु परमेश्वरले भन्नुभयो, "मानिस एकलो रहन असल छैन। म त्यसको निम्ति त्यसलाई सुहाउने एउटा सहयोगी बनाउनेछु।" १९ परमप्रभुले सबै वन-पशु र आकाशका सबै पन्थी लाई भूमिबाट बनाएर मानिसले तिनीहरूको के-के नाउँ राख्दो रहेछ भनी हेर्न तिनीहरूलाई मानिसकहाँ ल्याउनुभयो। र मानिसले हरेक प्राणीलाई जे-जे नाउँ दिए त्यही-त्यही नै त्यसको नाउँ भयो। २० अनि मानिसले नै सबै पालिने पशु, आकाशका पन्थी र सबै वन-पशुहरूका नाउँ राखे। तर आदमको निम्ति तिनलाई सुहाउँदो कोही सहयोगी पाइएन। २१ यसैकारण परमप्रभु परमेश्वरले मानिसलाई मस्त निद्रामा पार्नुभयो, र तिनी निदाएको बेलामा तिनका करडहरूमध्येको एउटा निकालेर त्यसको ठाउँमा मासु भरिदिनुभयो। २२ जुन करड परमप्रभु परमेश्वरले मानिसबाट निकाल्नुभएको थियो, त्यसबाट एउटी स्त्री बनाएर मानिसकहाँ ल्याउनुभयो। २३ मानिसले भने, "यो त मेरै हाडको हाड र मासुको मासु हो। तिनलाई स्त्री भनिने छ। किनभने तिनी पुरुषबाट निकालिएकी थिइन्।" २४ यसैकारण मानिसले आफ्ना आमा-बाबुलाई छोड्छ र आफ्नी पत्नीसँग मिलिरहन्छ, र तिनीहरू एउटै शरीर हुन्छन्।"

परमेश्वर निहुरुनुहुन्छ र माटो मुखेर आकार बनाउनुहुन्छ। परमेश्वरले मानव जातलाई आफ्नो स्वरूप र आफू जस्तै गरेर सृष्टि गर्नुभएको थियो। यसले परमेश्वर र मानिसको बीचमा कस्तो घनिष्ठ सम्बन्ध छ भनेर देखाउँदछ। परमेश्वर निहुरिनुहुन्छ र आदमको नाकमा जीवनको सास फुकिदिनुहुन्छ। अन उनी जीवित प्राणी भए। हवाको सृष्टि विशेष तरिकाले गरिएको थियो। आदमको करङ्ग निकालेर त्यसबाट उनको सृष्टि गरिएको थियो। सृष्टिको हप्तामा गरिएको सृष्टि यो पनि विशेष सृष्टि नै थियो। विवाह जीवन मानवताको निम्ति परमेश्वरको योजना थियो। यसमा पवित्रता हुनुपर्छ र "ish इश र 'ishshah इशशाह" स्त्री र पुरुषको बीचमा विश्वासको वातावरण हुनुपर्दछ।

जब छ दिनमा सबै थोकको सृष्टि गर्नुभयो तब तिनीहरूलाई हेरेर सम्बोधन गर्नेभएको वचन अलिकति फरक थियो: 'आफूले बनाएका सबै थोक परमेश्वरले हेर्नुभयो, र साँच्चिकै तयो धेरै असल थियो' (उत्पत्ति १:३१)।

परमेश्वरको अगुवाइ बिना सृष्टिको विवरण र बाइबलको विवरणमा कस्तो ठ्याक्कै भिन्नता छ? सत्यलाई पकडि राख्न र बुझिराख्न परमेश्वरको वचनमाथि भरोसा राख्नु कतिको महत्त्वपूर्ण रहेछ भनेर यसले हामीलाई कसरी बताउँछ?

२. विश्राम लिन आदेश (सल्लाह वा सुझाव होइन)

छ दिन लगाएर बनिएको सृष्टि धेरै असल वा राम्रो त होला तर सृष्टिको काम पूरा भएको थिएन अर्थात् सृष्टिले पूर्णता प्राप्त गरेको थिएन। परमेश्वरले विश्राम लिनुभएपछि सृष्टिको काम सम्पन्न हुन्छ र सातौँ दिन साबथलाई विशेष आशिष दिनुभएर सबै सृष्टिको स्मारक परमेश्वरले स्थापना गर्नुभएको थियो। उत्पत्ति २:३मा स्पष्टरूपमा उल्लेख गरिएको छ " अनि परमेश्वरले सातौँ दिनलाई आशिष दिनुभयो र त्यसलाई पवित्र पार्नुभयो, किनभने उहाँले गर्नुभएको सबै कामबाट उहाँले विश्राम लिनुभएको थियो। आफूले सृष्टि गरेको र बनाइएको थोकबाट परमेश्वरले विश्राम लिनुभएको थियो" (रूपान्तरित)।

परमेश्वरको सृष्टिको पोकोको एक भाग साबथ हो। यदि भनौँ भनेर साबथ सृष्टिको चरमविन्दु थियो। परमेश्वरले विश्राम बनाउनुभएर मानव समाज आराम गर्न उहाँले विशेष समय सृष्टि गर्नुभएको थियो। त्यसबेला आदम र हव्वामात्रै थिए। तिनीहरूले दैनिक कामहरू छोडेर तिनीहरूको सृष्टिकर्तासँग बसेर विश्राम गर्दै वैचारिक र आत्मिक आदानप्रदान गरोस् भनेर सातौँ दिन छ दिनबाट अलग गरिएको थियो।

दुर्भाग्यवस यस संसारमा पाप पस्यो र सबै थोक परिवर्तन भयो। परमेश्वरसँग आमनेसामने हुने सम्पर्क टुट्यो। बरू परमेश्वरको आधिपत्यलाई भन्दा शैतानको कुरा सुनेर मानव आधिपत्यलाई रोज्दा अनेकौँ दुःखको सामना मानिसहरूले गर्न रोज्यो, जस्तै पिडादायक प्रसबवेदना, कडा परिश्रम, पारिवारिक मामिलामा झैझगडा र मनमुताव आदि। यस पतित संसारमा भइरहेको कहालीलाग्दो परिस्थितिमा को सहभागी भइरहेको छैन होला? यद्यपि, साबथको अवधारणाले हाम्रो सृष्टिलाई याद दिलाउँछ र हाम्रो पुनर्सृष्टिको आशा

र प्रतिज्ञालाई औल्याउँछ। पाप आउनुभन्दा अघि नै तिनीहरूलाई साबथको विश्रामको आवश्यकता थियो भने पाप पछि झन कतिको आवश्यकता छ?

धेरैवर्ष पछि जब परमेश्वरलले उहाँका जनहरूलाई इजिप्टको दासत्वबाट उद्धार गर्नुहुँदा उहाँले यस विशेष दिनलाई याद गर भनेर उहाँले सम्झाउनुहुन्छ।

प्रस्थात २०:८-११ पढ्नुहोस्। सृष्टिसँग बुनएको साबथ कतिको महत्त्वपूर्ण छ भनेर ती पदहरूले हामीलाई कसरी सिकाउँदछ? हेर्नुहोस्, "८ "शबाथ-दिन पवित्र मान्नुपर्छ भनी याद राख्नु। ९ छ दिनसम्म परिश्रम गरेर आफ्ना सबै काम गर्नु, १० तर सातौँचाहिँ दिन परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको निमित्त शबाथ-दिन हो। त्यसमा तिमीहरूले केही काम नगर्नु न त आफ्नो छोरा, न छोरीले, न कमारा-कमारीले, न गाईबस्तुले, न मूल ढोकाभित्र भएको परदेशीले केही काम गरोस्। ११ किनकि छ दिनमा परमप्रभुले आकाश, पृथ्वी, समुद्र र तिनमा भएका सबै थोक बनाउनुभयो, तर सातौँ दिनमा चाहिँ विश्राम गर्नुभयो। त्यसकारण परमप्रभुले शबाथदिनलाई आशिष् दिनुभयो, र त्यसलाई पवित्र गर्नुभयो।"

यस आदेशमा हामी कहाँबाट आयौँ भनेर सम्झिरहन परमेश्वरले आह्वान गर्नुहुन्छ। कतिपय वैज्ञानिक वा अरू दर्शन वा विद्याहरूले हामी कुनै अचानक, चिसो, चासोरहित र अन्धो शक्तिको उपज हो भनेर सिकाउँदछ। तर बाइबलले त्यस धारणा आधारिन भन्दै हामी परमेश्वरको स्वरूपमा सृष्टि भएका मानव प्राणी हौँ भनेर हाम्रो सृष्टिलाई गौरवशालीरूपमा प्रस्तुत गर्दछ। हामी परमेश्वरसँग सङ्गति गर्न रचिएका हौँ। इस्राएलीहरूलाई दास बनाएर तिनीहरूलाई धुलोपिठो गरि व्यवहार गरिएको थियो। तर परमेश्वरको सामु तिनीहरू सम्माननीय सृष्टि भएको आभास् दिलाएको थियो। प्रत्येक साबथ तिनीहरू को हुन् भनेर विशेष गरि सम्झिन आह्वान गरिएको थियो। तिनीहरू परमेश्वर आफैको स्वरूपमा सृष्टि भएको हो भनेर सम्झिरहनु महत्त्वपूर्ण मानिएको थियो।

"साबथले सृष्टिको कामको सम्झनाको चिनो भनेर देखाएको हुनाले यो खीष्टको प्रेम र शक्तिको पनि चिनो हुन गएको छ।"-एलेन जी हाइट, द डिजाएर अभ एजेज्, पृ. २८१बाट रूपान्तरित।

बाइबलले सिकाएको छुट्टिन लगाएर गरिएको सृष्टिको शिक्षा सोच्नुहोस्। प्रत्येक हप्ताको एक दिन वा हाम्रो जीवनको सातौँ भागको एक भाग

परमेश्वरको सृष्टिलाई सम्झिने आदेश कतिको महत्त्वपूर्ण छ? यो भन्दा अरू महत्त्वपूर्ण आदेश अरू के छ र? उत्पत्तिको पुस्तकमा चित्रण गरिएको हाम्रो सत्य उत्पत्तिलाई सम्झिरहनु हाम्रो जीवनलाई अर्थमूलक बनाउन कतिको निर्णायक हुन्छ?

३. नयाँ परिस्थितिहरू

इसाएलीहरू आफ्नै अविश्वासको कारण ४० वर्षसम्म अनावश्यकरूपमा मरुभूमिमा भौँतारिरहेका थिए। ती विश्वास नगर्ने सबै पुस्ताको अन्त्य त्यही मरुभूमिमा भएको थियो केवल केहीजनामात्र जसले परमेश्वरमाथिको विश्वासमा अटल भएर बसे। अब चालिस वर्षपछिको पुस्ताका कतिपय मानिसहरूले इजिप्टको बारेमा सुनेकोमात्र थियो होला तर त्यहाँ दुःख पाएको खास अनुभव नगरेको होला। (पहिलो पुस्ता भन्दा हुर्केका र परमेश्वरलाई विश्वास गर्न चाहने वा नचाहने पुस्ता हुन् भने दोस्रो पुस्ताभन्दा तिनीका छोराछोरीहरू जो तिनीहरूसँग मिश्रदेशबाट निस्केका थिए वा नयाँ जन्मेका छोराछोरीहरू हुनसक्छ-अनुवादकको थप)। तिनीहरूको बुबाआमाको भन्दा तिनीहरूको अनुभव धेरै फरक थियो। आफ्ना बाबुआमाको निरन्तररूपमा परमेश्वरमाथि विश्वास नगरेको र त्यसको नतिजा भोगनुपरेको तिनीहरू प्रतक्षदर्शी भएका थिए। तिनीहरूपनि आफ्ना बुबाआमासँग मरुभूमिमा यात्रा गरेका थिए र अब आफ्ना बुबाआमाको पुस्ताको मरुभूमिमै अन्त्य भएको थियो।

मरुभूमिमा यात्रा गरिरहनुपर्दा तिनीहरूले परमेश्वरको पवित्रस्थान तिनीहरूको शिबिरको बीचमा भएको र त्यस स्थानमाथि परमेश्वरको उपस्थिति बादलद्वारा हुनुभएको हेर्ने अबसर तिनीहरूले पाएका थिए। जब त्यस बादल सन्ध्या तब तिनीहरू पनि आफ्ना सामानहरू पोको पारेर हिँड्ने बेला भयो भनेर तिनीहरूले महसुस गरेका थिए। मरुभूमिको गरम वातावरणमा त्यस बादलले दिनमा तिनीहरूलाई ठण्डा पारेको थियो भने रातमा त्यही बादल ज्योति भएर तिनीहरूको शिबिरमा चम्केको थियो। त्यसले परमेश्वरको प्रेम र हेरचाहलाई निरन्तररूपमा तिनीहरूलाई याद दिलाएको थियो।

त्यसबेला वा दश आज्ञा सिनै पहाडबाट बोल्नु र दिनुभन्दा अघि नै साबथ विश्रामको अनुभवको अनुभव गरेका थिए। साबथ परमेश्वरको दिन हो र तिनीहरूले त्यसको गरिमालाई पालन गर्नुपर्छ भनेर निरन्तररूपमा तिनीहरूबाट

अपेक्षा गरिएको थियो। प्रस्थान १६:४-३२मा साबथको याद व्यक्तिगतरूपमै अनुभव गर्नुपर्दो रहेछ भनेर कसरी देखाइएको छ? हेर्नुहोस्, "४ तब परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, "म तिमीहरूका निम्ति स्वर्गबाट रोटी बर्साउनेछु। मानिसहरूले दिनहुँ बाहिर गएर एक दिनको हिस्सा बटुल्नु। यसरी तिनीहरू मेरा आदेशमा हिँड्छन् कि हिँड्दैनन् सो म जाँच गर्न सकूँला। ५ छैटौँ दिन तिनीहरूले जति बटुल्छन् त्यो तयारी पारिराखून्, र त्यो अरू दिनभन्दा दोबर होस्।" ६ यसकारण मोशा र हारूनले सारा इस्राएलीहरूलाई भने, "बेलुकी तिमीहरूले थाहा पाउनेछौं, कि परमप्रभुले नै तिमीहरूलाई मिश्रबाट निकालेर ल्याउनुभएको हो। ७ अनि बिहानचाहिँ तिमीहरूले परमप्रभुको महिमा देख्नेछौं, किनकि परमप्रभुको विरुद्धमा गरेको गनगन उहाँले सुन्नुभएको छ। हामी को हौं र तिमीहरू हाम्रा विरुद्धमा गनगनाउँछौं?" ८ फेरि मोशाले भने, "परमप्रभुले तिमीहरूलाई बेलुकी खानलाई मासु र बिहान अघाउञ्जेल रोटी दिनुहुनेछ, किनभने तिमीहरूले उहाँको विरुद्ध गरेको गनगन उहाँले सुन्नुभएको छ। हामीचाहिँ को हौं र? तिमीहरूको यो गनगन हाम्रो विरुद्धमा होइन, तर परमप्रभुको विरुद्धमा भएको छ।" ९ तब मोशाले हारूनलाई भने, "इस्राएलीका सारा समुदायलाई भन्नुहोस्, 'परमप्रभुको सासु आओ, किनभने उहाँले तिमीहरूको गनगन सुन्नुभएको छ।" १० अनि इस्राएलका सारा समुदायसित हारून बोल्दा, तिनीहरूले उजाड-स्थानतिर हेरे। त्यहाँ परमप्रभुको महिमा बादलमा देखियो। ११ परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, १२ "इस्राएलीहरूको गनगन मैले सुनेको छु। तिनीहरूलाई भन्, 'बेलुकी तिमीहरूले मासु खानेछौं, र बिहान रोटीले अघाउनेछौं। तब म परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वर रहेछु भन्ने तिमीहरूले थाहा पाउनेछौं।" १३ तब बेलुकी बढाई चराहरू आएर छाउनी नै ढाके, र बिहानचाहिँ छाउनीका चारैतिर शीत परिरह्यो। १४ जब त्यो शीत सुक्यो तब जमिनमा परेको तुसारोझैं स-साना डल्ला उजाड-स्थानभरि रहेछन्। १५ इस्राएलीहरूले त्यो देखेर आपसमा भन्न लागे, "यो के हो?" किनकि तिनीहरूले त्यो के हो भनी जान्दैनथे। मोशाले तिनीहरूलाई भने, "यो परमप्रभुले तिमीहरूलाई दिनुभएको रोटी हो। १६ परमप्रभुले यो आज्ञा गर्नुभएको छ: 'यसबाट हरेकले आफूले खाने जति बटुल। तिमीहरूका आफ्नो-आफ्नो पालमा हुने हरेकको निम्ति एक-एक ओमेर बटुल।" १७ इस्राएलीहरूले त्यसै गरे, कसैले धेरै, कसैले थोरै बटुले। १८ जब तिनीहरूले त्यो ओमेरले नापे, तब धेरै बटुल्नेको ज्यादा भएन र थोरै बटुल्नेको कम भएन। तिनीहरू हरेकले आफूले

खाने जति नै बटुले। १९ तब मोशाले तिनीहरूलाई भने, “कसैले पनि त्यसबाट केही पनि बिहानसम्म नराखोस्।” २० तर तिनीहरूमध्ये कसैले मोशाको कुरा सुनेनन्, र तिनीहरूले त्यसबाट केही भाग बिहानसम्मै राखे। तर त्यसमा कीरा लागेर गन्हाउन लाग्यो। मोशा तिनीहरूसित क्रोधित भए। २१ यसरी बिहान-बिहान तिनीहरू हरेक मानिसले आफूले खाने जति बटुल्ये, र घाम छिपिएपछि त्यो बिलाइहाल्यो। २२ छैटौँ दिनचाहिँ तिनीहरूले दोबर, अर्थात् हरेकको निम्ति दुई-दुई ओमेर बटुले, अनि समुदायका सबै नाइकेहरू आएर मोशालाई त्यो कुरा बताए। २३ तब तिनले तिनीहरूलाई भने, “परमप्रभुले अहाउनुभएको कुरा यही हो: ‘भोलि विश्रामको दिन हो, परमप्रभुको निम्ति एक पवित्र शबाथ हो। जे पकाउनु छ, सो पकाओ, र जे उमाल्नु छ, सो उमाल। जति उब्रिन्छ त्यो आफ्नो निम्ति बिहानसम्मलाई राख’।” २४ मोशाले आज्ञा गरेझैं त्यो तिनीहरूले बिहानसम्मै छोडिराखे। त्यो गन्हाएन र त्यसमा कुनै कीरा पनि लागेन। २५ तब मोशाले भने, “त्यो आज खाओ, किनकि आज परमप्रभुको निम्ति शबाथ हो। आज त्यो तिमीहरूले भूमिमा पाउनेछैनौं। २६ छ दिनसम्म तिमीहरूले त्यो बटुल, तर सातौँ दिन शबाथ हो, र त्यसमा केही हुनेछैन।” २७ तरै पनि सातौँ दिनमा मानिसहरूमध्ये कति जना त्यो बटुलन गए, तर केही पाएनन्। २८ तब परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, “कहिलेसम्म तिमीहरू मेरा आज्ञा र मेरा आदेशहरू मान्न अस्वीकार गर्नेछौं? २९ याद राख, कि परमप्रभुले तिमीहरूलाई शबाथ दिनुभएको छ। यसैकारण परमप्रभुले तिमीहरूका निम्ति छैटौँ दिनमा दुई दिनको भोजन दिनुहुन्छ। सातौँ दिनमा तिमीहरू हरेक जहाँ छौं त्यहीं नै बसिरहनू, कुनै पनि मानिस आफ्नो डेराबाट बाहिर नजाओस्।” ३० यसकारण मानिसहरूले सातौँ दिनमा विश्राम गरे। ३१ इस्राएलीहरूले त्यस रोटीको नाउँ “मन्न”* राखे। त्यो धनियाँजस्तो सेतो थियो। त्यसको स्वादचाहिँ महमा बनाएको बाबरजस्तो थियो। ३२ मोशाले भने, “परमप्रभुले यो आज्ञा गर्नुभएको छ: ‘जुन भोजन तिमीहरूलाई मिश्रबाट निकालेर ल्याउँदा उजाड़-स्थानमा तिमीहरूलाई खुवाएको थिएँ, आउने पुस्ताहरूले त्यो देखून् भनेर त्यसबाट एक ओमेर पुस्तौँ-पुस्तौँसम्म राख’।”

कतिपय इसाईहरूले यो सिकाउँदछन् कि साबथ त सीनै पहाडमामात्र दिएको हो, त्यो पनि यहूदीहरूलाईमात्र। हामीले त्यसलाई पालन गर्नु आवश्यक छैन। (याद गर्नुहोस्, इस्राएलीहरूसँग निस्केका मानिसहरू अयहूदीहरू पनि थिए-अनुवादक)। तर माथिको वृत्तान्तले हप्ताको सातौँ दिन

साबथ पालन गर्नुपर्ने नियम सीनै पहाडमा व्यवस्था दिनु अघि नै थियो भनेर स्पष्ट पारेको छ। **अब यहाँ के भयो त?**

दिनदिनै विशेष खानाको आपूर्तिले आफ्नो सृष्टिलाई परमेश्वरले सम्हाल्नुहुन्छ भन्ने तथ्यलाई याद दिलाएको थियो। प्रतक्ष्य वा भौतिकरूपमा नै उहाँले तिनीहरूको आवश्यकताको आपूर्ति गरिरहनुभएको थियो। घामसँगै दिनदिनै परमेश्वरको अलौकिक कार्य आउने र बिलाएर जाने भएको थियो। कोही पनि भोलीलाई पनि जम्मा गर्छु भनेर धेरै थुपारे त्यो रातमा सडिएको र गन्हाएको हुन्थ्यो (त्यसले सायद तिनीहरूको विश्वास पनि कति सडेको वा गन्हाएको रहेछ भनेर देखाउँदछ कि?-अनुवादकको जिज्ञासा)। तर प्रत्येक छैथौँ दिन वा शुक्रवारचाहिँ तिनीहरूले भोली साबथ दिनको निमित्त दोबर जम्मा गर्न अन्हाइएको थियो। साबथको निमित्त जम्मा गरिएको मन्ना अचम्म तरिकाले ताजै भएर बसेको थियो।

नयाँ पुस्ताले यात्रा गर्ने क्रममा पवित्रस्थानमा गरिने विधिहरू, सबै व्यवस्था र नीतिहरू पाएका थिए। अनि यात्राको करिबकरिब अन्तिमतिर वयोवृद्ध मोशाले सारा इस्राएलीहरूलाई एकै ठाउँमा जम्मा गर्छन् र तिनीहरूको इतिहासलाई याद दिलाउँदै परमेश्वरले दिनुभएको विधिविधानहरू दोन्याउँछन् (व्यवस्था ५:६-२२)।

अब नयाँ पुस्ता प्रतिज्ञा गरिएको देशमा आखिरमा जान तयार भएको थियो। त्यस पुस्तालाई कनान देशमा लैजान नयाँ नेतृत्ववर्गलाई सुम्पिन लागेको थियो। त्यस पुस्ताले तिनीहरू को थिए र तिनीहरूको लक्ष्य के हो भन्ने कुराबाट विचलित नहुनु भनेर वयोवृद्ध मोशाको चाहना थियो। तिनीहरूका बाबुआमाले गरेका भूलहरू तिनीहरूले नगरुन् भन्ने उनले यकिन गर्न चाहेका थिए। त्यसकारण उनले परमेश्वरका विधिविधानहरू तिनीहरूलाई फेरि सुनाउँछन्। दश आज्ञा पनि मौखिक रूपमा उनले दोन्याउँछन् ताकि जब तिनीहरू कनान देशलाई जित्ने तयार हुने समयमा नबिर्सुन्।

हामीहरूको व्यक्तिगत अनुभवमा येशूको आगमन भनेको हाम्रो मृत्युको क्षणिक पछिमात्र हुने हो भनेर विश्वास गर्छौं। उहाँको आगमन सधैं नजिक हुन्छ सायद हामीले कल्पना गरेकोभन्दा छिटो होला। परमेश्वरले हामीलाई के गर्नुभयो र के गर्नुहुनेछ भनेर याद दिलाइरहन साबथ पालनले कसरी मूर्तरूप वा साक्षात् भएको अनुभव गर्न सक्छौं?

४. विश्राम लिनुपर्ने अर्को कारण

यर्दन नदीको पूर्वीय भागमा इस्राएलीहरूले शिविर खडा गर्छन्। तिनीहरूले बाशानको राजा र आमोरीहरूका दुई राजाहरूको राज्य कब्जा गरिसकेका हुन्छन्। यस निर्णायक क्षणमा मोशाले इस्राएलीहरूलाई फेरि एकत्रित गर्छन् र याद दिलाउँछन् कि जुन करार सिनै पहाडमा तिनीहरूका बाबुआमासँग बाँधिएको थियो त्यो तिनीहरूलाईमात्र नभएर तिनीहरूका छोराछोरीहरूको निमित्त अर्थात् अहिले शिविरमा रहने पुस्ताको निमित्त पनि हो। फेरि उनले दश आज्ञाहरू र तिनीहरूलाई पालन गर्दा पाइने फाइदा फेरि दोहोर्‍याउँछन्।

देहायका दुई अंशहरूमा साबथको आज्ञा व्यक्त गरिएका छन् तर तिनीहरूमा केही हदमा के भिन्नता छ? हेर्नुहोस्, प्रस्थान २०:८-११ "८ "शबाथ-दिन पवित्र मान्नुपर्छ भनी याद राख्नु। ९ छ दिनसम्म परिश्रम गरेर आफ्ना सबै काम गर्नु, १० तर सातौँचाहिँ दिन परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको निमित्त शबाथ-दिन हो। त्यसमा तिमीहरूले केही काम नगर्नु, न त आफ्नो छोराको, न छोरीको, न कमारा-कमारीको, न गाईबस्तुको, न मूल ढोकाभित्र भएको परदेशीको केही काम गरोस्। ११ किनकि छ दिनमा परमप्रभुले आकाश, पृथ्वी, समुद्र र तिनमा भएका सबै थोक बनाउनुभयो, तर सातौँ दिनमा चाहिँ विश्राम गर्नुभयो। त्यसकारण परमप्रभुले शबाथदिनलाई आशिष् दिनुभयो, र त्यसलाई पवित्र गर्नुभयो।" र व्यवस्था ५:१२-१५ "१२ "परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरले आज्ञा गर्नुभएबमोजिम शबाथ-दिन पवित्र राख्न याद राख्नु। १३ छ दिनसम्म परिश्रम गरेर आफ्ना सबै काम गर्नु, १४ तर सातौँचाहिँ दिन परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको निमित्त शबाथ हो। त्यसमा तिमीहरूले केही काम नगर्नु- आफ्ना छोराछोरी, कमारा-कमारी, गोरु, गधा कुनै पशुको सहरभित्र भएको परदेशीको पनि केही काम नगरोस्। आफ्ना कमारा र कमारीले तिमीहरूसँग विश्राम गरून्। १५ तिमीहरू मिश्रमा कमारा हुँदा कसरी परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले आफ्नो बाहुबल र फैलिएको पाखुरा प्रयोग गरी तिमीहरूलाई निकालेर ल्याउनुभयो, सो याद राख। यसैकारण परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले शबाथ मान्न तिमीहरूलाई आज्ञा गर्नुभएको हो।"

अङ्ग्रेजी अनुवाद अनुसार साबथ आज्ञा प्रस्थान २०:८मा "याद गर्नु" भनेर सुरु गरिन्छ भनेर व्यवस्था ५:१२मा "पालन गर" भनेर सुरु गरिएको छ। "याद गर" भन्ने शब्द व्यवस्थाको पुस्तकमा अलिकति पछि आउँछ

(व्यवस्था ५:१५)। यसमा याद गर भनेर सम्बोधन गर्दा तिनीहरू दासहरू थिए भनेर सम्झनु भनेर बताइएको छ। यस पुस्ता स्वतन्त्ररूपमा हुर्केतापनि यदि परमेश्वरले अलौकिक तरिकाबाट तिनीहरूलाई उद्धार नगरिएको भए तिनीहरू अझै पनि दासत्वमै रहने थियो। त्यही परमेश्वर जो सृष्टिमा सक्रिय हुनुहुन्थ्यो तिनीहरूको उद्धारमा पनि सक्रिय हुनुभएको थियो भनेर साबथको आज्ञाले तिनीहरूलाई याद दिलाउँछ: "याद राख, तिमीहरू मिश्रमा कमारा हुँदा कसरी परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले आफ्नो बाहुबल र फैलिएको पाखुरा प्रयोग गरी तिमीहरूलाई निकालेर ल्याउनुभयो" (व्यवस्था ५:१५ रूपान्तरित)।

चालिस वर्ष पहिले पहिलो पुस्ता त्यही सिमानामा पुग्दा नराम्रोसँग असफल भएपछि अब दोस्रो पुस्ता दोस्रो पल्ट त्यही सिमानामा उभिरहेको थियो। साबथको पुन आज्ञाले तिनीहरूको स्थितिको संवेदनशीलतालाई देखाउँदछ। प्रतिज्ञा गरिएको देश जित्न तिनीहरू पनि तिनीहरूका पूर्खाहरू जस्तै निरिह थिए। त्यसकारण तिनीहरूलाई पनि परमेश्वरको बलियो हात र फैलाइएको पाखुराको आवश्यक थियो।

अब साबथमा नयाँ आयाम थपिन लागेको थियो। परमेश्वर सत्य स्वतन्त्रताको परमेश्वर हुनुभएकोले इस्राएलीहरूले साबथ दिनलाई मात्र अन्हाइएको थियो (व्यवस्था ५:१५)।

व्यवस्था ५मा दिएको अनुसारै सृष्टिको विवरण त्यति नौलो थिएन तर यस अध्यायमा साबथ दिनुको अर्को अर्थ खुलाइएको थियो। इस्राएलीहरू मिश्रदेशबाट स्वतन्त्र भएर निस्कनु भनेकै तिनीहरूको नयाँ सृष्टिको सुरुवात थियो। त्यो तिनीहरूले सम्झिरहनु आवश्यक थियो। (जसरि नयाँ सृष्टिमा परमेश्वरले यस पृथ्वीलाई अन्धकारबाट उज्यालोमा ल्याउनुभयो त्यसरी नै तिनीहरूको अन्धकार जीवनबाट परमेश्वरको उज्यालो जीवनमा ल्याइएको थियो-अनुवादकको थप)। इस्राएलीहरू अब स्वतन्त्र मानिसहरू भएको हुनाले तिनीहरू परमेश्वरमा नयाँ सृष्टि हुन्। यसै सन्दर्भमा यशैया ४३:१५मा यसरी लेखिएको छ: "म परमप्रभु, तिमीहरूका परमपवित्र, इस्राएलका सृष्टिकर्ता, तिमीहरूका राजा हुँ।" (पहिला उहाँ सारा संसारको सृष्टिकर्ता हुनुहुन्थ्यो भने अब इस्राएलको भनेर किटान गरिएको छ-अनुवादक)।

यो पनि हामीले भुल्नुहुन्न। प्रस्थानको पुस्तक ऐतिहासिक भएतापनि त्यसलाई पापबाट स्वतन्त्र गरिएको प्रतिक भनेर पनि मानिन्छ। यसले गर्दा साबथ दुवै सृष्टि र उद्धारको प्रतिक भएको हामी पाउँछौं। वास्तविकरूपमा,

साबथले हामीलाई येशूतिर औँल्याउँछ, जो हाम्रो सृष्टिकर्ता र उद्धारकर्ता हुनुहुन्छ।

प्रभु येशू ख्रीष्ट उद्धारकर्तामात्र होइन सृष्टिकर्ता पनि हुनुहुन्छ भनेर यूहन्ना १:१-१४ले हामीलाई कसरी बताउँछ? हेर्नुहोस्, "१ आदिमा वचन हुनुहुन्थ्यो, वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो, अनि वचन परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। २ उहाँ आदिमा परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो।

३ सबै थोक उहाँद्वारा बनिए, र बनिएको कुनै थोक पनि उहाँविना बनिएन। ४ उहाँमा जीवन थियो, र त्यो जीवन मानिसहरूको ज्योति थियो। ५ त्यो ज्योति अन्धकारमा चम्कन्छ, र अन्धकार त्यसमाथि विजयी भएको छैन। ६ परमेश्वरबाट पठाइएका एक जना मानिस थिए, जसको नाउँ यूहन्ना थियो। ७ उनीद्वारा सबैले विश्वास गरून् भनेर त्यस ज्योतिको गवाही दिन उनी साक्षी भई आए। ८ उनी आफैँ त्यो ज्योति थिएनन्, तर त्यस ज्योतिको गवाही दिन आए। ९ हरेक मानिसलाई ज्ञान प्रदान गर्ने साँचो ज्योति संसारमा आउँदैहुनुहुन्थ्यो। १० उहाँ संसारमा हुनुहुन्थ्यो, संसार उहाँद्वारा बनियो, तापनि संसारले उहाँलाई चिनेन। ११ उहाँ आफ्नै मानिसहरूका आउनुभयो, तर उहाँका आफ्ना मानिसहरूले उहाँलाई ग्रहण गरेनन्। १२ तर जतिले उहाँलाई ग्रहण गरे र उहाँको नाउँमाथि विश्वास गरे, उहाँले तिनीहरूलाई परमेश्वरका सन्तान हुने अधिकार दिनुभयो। १३ तिनीहरू रगतद्वारा, शारीरिक इच्छाद्वारा, र कुनै मान्छेको इच्छाद्वारा होइन तर परमेश्वरबाट जन्मिएका हुन्छन्। १४ अनि वचन देहधारी हुनुभयो, र अनुग्रह र सत्यताले पूर्ण भई हाम्रा बीचमा वास गर्नुभयो। हामीले उहाँको महिमा देख्यौँ, जुन महिमा पिताबाट आउनुभएको एकमात्र पुत्रको जस्तो थियो।"

५. साबथको पालना

आफ्ना जनहरूलाई साबथको पालना गर्न परमेश्वरले आदेश दिनुहुन्छ, तर सल्लाह वा सुझाव होइन। नमार्नु, नचोर्नु जस्ता आदेशहरूसँग परमेश्वरले साबथलाई याद गर्नु भनेर आदेश दिनुभएको छ। तर तत्काल परिवेशमा साबथ ठ्याक्कै कसरी पालन गर्ने भनेर जनाइएको छैन।

तर साबथ पालन गर्ने र त्यसको प्रवर्द्धन वा उत्थान गर्ने वातावरणलाई हामी कसरी सृजना गर्ने? हेर्नुहोस् देहायका पदहरू, भजन ९२ "१ परमप्रभुको प्रशंसा गर्नु, र हे सर्वोच्च, तपाईंको नाउँमा भजन गाउनु असल कुरा हो। २

बिहान तपाईंका करुणाको, र राती तपाईंको विश्वसनीयताको घोषणा गर्नु, ३ तथा दश तारे सारङ्गी र वीणाको मृदु लयमा तपाईंको स्तुति गर्नु असल कुरा हो। ४ किनकि हे परमप्रभु, तपाईंले आफ्ना कामद्वारा मलाई आनन्दित तुल्याउनुभएको छ, तपाईंका हातका कार्यहरू हेरेर म हर्षले गाउँछु। ५ हे परमप्रभु, तपाईंका कार्यहरू कति महान् छन्, तपाईंका विचारहरू कति गम्भीर छन्। ६ विवेकहीन मानिसले यो जान्न सक्दैन, र मूर्खले यो बुझ्न सक्दैन: ७ यद्यपि दुष्टहरू घाँसजस्तै मौलाउँछन्, र सबै दुष्टहरूको फलिफाप हुन्छ, तर तिनीहरू सधैंको निमित्त नष्ट पारिन्छन्। ८ तर तपाईं हे परमप्रभु, सदाको निमित्त उच्चमा विराजमान हुनुहुन्छ। ९ किनकि हे परमप्रभु, तपाईंका शत्रुहरू अवश्य नष्ट हुनेछन्, तपाईंका शत्रुहरू निश्चयनै नष्ट हुनेछन्, सबै दुष्टाचारीहरू तितरबितर हुनेछन्। १० तपाईंले मलाई जङ्गली सँढिको जत्तिकै शक्ति दिनुभएको छ, उत्तम तेलले मेरो अभिषेक भएको छ। ११ मेरा आँखाले मेरा शत्रुहरूको हार भएको देखेका छन्, मेरा कानले मेरा दुष्ट शत्रुहरू लखेटिएका कुरा सुनेका छन्। १२ धर्मीचाहिँ खजूरको बोटझैँ लहलह हुन्छ, तिनीहरू लेबनानको देवदारुजस्तै बढ्छन्, १३ तिनीहरू परमप्रभुको भवनमा रोपिएका हुन्छन्, हाम्रा परमेश्वरका चोकहरूमा तिनीहरू मौलाउँछन्। १४ बुढेसकालमा पनि तिनीहरू फलदायी हुन्छन्, र तिनीहरू ताजा र हरिया रहन्छन्, १५ र घोषणा गर्छन्, "परमप्रभु भला हुनुहुन्छ। उहाँ मेरो चट्टान हुनुहुन्छ, र उहाँमा केही दुष्टता छैन।" र यशैया ५८:१३,१४ "१३ "तिमीहरूले मेरो शबाथ-दिन तोडेनौ र मेरो पवित्र दिनमा आफूखुशी गरेनौ भने, र परमप्रभुको शबाथलाई आदरणीय ठान्यौ, र आफ्नो इच्छाअनुसार नगरी यस दिनलाई मान्यता दियौ र यसमा आफ्नो खुशी नगरी व्यर्थका कुरा गरेनौ भने, १४ तिमीहरू परमप्रभुमा रमाहट पाउनेछौ, र म तिमीहरूलाई देशका उच्च स्थानहरूमा सवार गर्ने तुल्याउनेछु र म तिमीहरूलाई तिमीहरूका पुर्खा याकूबको उत्तराधिकारबाट भोज खुवाउने तुल्याउनेछु।" परमप्रभुको मुखैले यसो भन्नुभएको छ।

साबथ पालन गर्नुभनेकै सृष्टि र उद्धारको उत्सव मनाउनु हो। त्यसले गर्दा साबथको वातावरण आनन्द र हर्षको हुनुपर्छ। साबथ दिन आयो भनेर कोही पनि उदास, बोझ वा भारी भएको महसुस गर्नुहुन्न।

यो पनि थाहा पाउनु जरुरी छ कि साबथलाई याद गर्न सातौँ दिनमा सुरु हुने होइन। पहिलो साबथले हप्ताभरिको काम सम्पन्न भएको देखाएको थियो। त्यसकारण हामी पनि हप्ताभरि नै साबथलाई याद गर्नुपर्छ र त्यसको

निमित्त योजना अघि नै बनाउनुपर्छ, ताकि जब साबथ आउँछ तब हामीले हप्ताको काम थन्क्याएर साबथ पवित्र राख्न तयार हुनसकौं। हप्ताभरि र विशेष गरेर तयारीको दिन (मर्कूस १५:४२) वा शुक्रवार जानाजानी तयार हुनुपर्छ। यसले गर्दा जब साबथ आउँछ तब हामी खुशीसँग सहभागी हुन सकौं।

साबथ पालन गर्नुको महत्त्वपूर्ण पक्ष लेबी १९:१-३ले कसरी उल्लेखनीयरूपमा प्रस्तुत गर्दछ? हेर्नुहोस्, "१ परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, २ "सबै इस्राएली समुदायलाई भन्: तिमीहरू पवित्र होओ, किनभने म, परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वर, पवित्र छु। ३ " तिमीहरू हरेकले आफ्ना आमा-बाबुको सम्मान गर्नु र मेरो शबाथ पालन गर्नु। म परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वर हुँ।"

यहाँ साबथ पालनालाई आमाबाबुको सम्मान गर्नुसँग राखिएको छ। त्यसले गर्दा साबथ पालन गर्नुभनेको हाम्रा परिवार र मित्रहरूसँगको सम्बन्धलाई पोषाउनु हो। सारा परिवार मिलेर सङ्गति गर्नेमा हामी केन्द्रित हुनसकौं भनेर परमेश्वरले हामीलाई साबथ उपलब्ध गराउनुभएको हो। त्यसमा घरका अरू कामदारहरू, पाहुनाहरू र परिवारका बस्तुहरूले पनि विश्राम लिने कुरो समावेश भएको छ (प्रस्थान २०:८-११)। साबथ र परिवार सङ्गसङ्गै जान्छ।

साबथ भनेको परिवारसँग विश्राम लिने नीतिमा प्रतिबद्ध हुनुभनेको भएतापनि यसको उपयोगितामा परमेश्वरको आराधना गर्न सहभागी हुने पनि हो। त्यस समय हामी चर्चको परिवारसँग मिलिजुली परमेश्वरको आराधना गर्छौं। जब यस संसारमा येशू हुनुहुन्थ्यो त्यसबेला उहाँले साबथको आज्ञा अनुसार आराधनामा अगुवाइ गर्नुभएको थियो र साबथको गरिमालाई सम्मान गर्नुभएको थियो। हेर्नुहोस्, लेबी २३:३ "छ दिन काम गरिओस्, तर सातौं दिनचाहिँ विशेष विश्रामको शबाथ, एक पवित्र सभाको दिन हो। त्यस दिन तिमीहरूले कुनै किसिमको काम नगर्नु। तिमीहरूले जहाँ बसोबास गरे तापनि त्यो परमप्रभुको शबाथ हो।", लूका ४:१६ "उहाँ नासरतमा आउनुभयो, जहाँ उहाँ हुर्कनुभएको थियो। उहाँ आफ्नो आदतअनुसार शबाथ-दिनमा सभाघरमा जानुभयो, र पढ्नलाई खडा हुनुभयो।", हिब्रू १०:२५ "कति जनाको सङ्गतिमा नजाने बानी हुन्छ, तर हामीचाहिँ एकसाथ भेला हुन नछोडौं। तर प्रभुको दिन नजिक आइरहेको तिमीहरूले देखेका हुनाले एउटाले अर्कालाई इन् प्रोत्साहन देओ।" र हिब्रू ४:९-११ "९ यसकारण परमेश्वरका जनहरूका निमित्त

शबाथको विश्राम बाँकी नै छ। १० किनकि परमेश्वरको विश्राममा प्रवेश गर्ने जोसुकैले पनि आफ्नो परिश्रमदेखि विश्राम गर्छ, जसरी परमेश्वरले आफ्नो परिश्रमदेखि विश्राम लिनुभयो। ११ यसकारण हामी त्यस विश्राममा प्रवेश गर्नलाई प्रयत्न गरौं, र त्यस्तै किसिमको अनाज्ञाकारिताद्वारा कोही पनि पतित नहोस्।

हप्ताभरिको काममा हामी व्यस्त हुन्छौं, हाम्रा जीवनका लयहरू दगुरादगुर गच्छौं तैपनि हाम्रो हृदयभित्र सत्य साबथको विश्रामको चाहना गच्छौं। हाम्रा सृष्टिकर्तासँग हामी सहीरूपमा आदानप्रदान गर्न चाहन्छौं। हामीहरूको सबै कामको व्यस्ततालाई रोकेर परमेश्वरसँग समय बिताउने सम्झनाले उहाँसँगको सम्बन्धलाई हामी पोषाउँछौं। अनि उहाँकै लयमा हामी पसेर साबथको विश्रामको अनुभव गच्छौं।

तपाईंको अनुभवमा साबथ कस्तो छ र त्यसलाई पालन गरेर पाउने आशिषहरूको कसरी अनुभूत गर्नुभएको छ? कुनकुन तरिकाले साबथलाई अझ पवित्र, अर्थमूलक र आत्मिक बनाउन तपाईं सक्नुहुन्छ?

उपसंहार:

थप जानकारी: "परमेश्वरको सृष्टि गर्ने शक्तिको सम्झना वा स्मारक भएको देखाउनको निम्ति परमेश्वरले मानिसहरूलाई साबथ दिनुभएको थियो। यसले गर्दा उहाँका कामहरूमा उहाँको हात छ भनेर तिनीहरूलाई थाहा पाउन दिएको छ। सृष्टिकर्ताको महिमालाई उहाँले सृजनुभएका कामहरूद्वारा हामीले हेर्नसकुन् भनेर साबथले हामीलाई घचघच्याउँछ। ...सबै दिनहरूको दिनभन्दा पनि माथि पारेर यस पवित्र विश्राम दिनमा परमेश्वरले प्रकृतिमा लेखनुभएको सन्देश हामीले अध्ययन गर्नुपर्छ। ...जब हामी प्रकृतिको मूलभित्र हामी नजिक आउँछौं तब खीष्टको उपस्थिति हाम्रो सामु वास्तविकता हुन आउँछ र हामीहरूका हृदयहरूमा उहाँको शान्ति र प्रेम गुञ्जिनेछ।"-एलेन जी हाइट, *क्राइस्ट अवजेक्ट लेसनस*, पृ. २५, २६बाट रूपान्तरित।

"मिश्रदेशको दासत्वबाट इस्राएलीहरूलाई फुत्काउनुको एउटा महत्त्वपूर्ण कारण हो कि तिनीहरूले परमेश्वरको पवित्र साबथलाई पालन गर्न सकुन्। ...जब राजा फारोले मोशा र हारुनसमक्ष आफ्नो गुनासो राखे तब तिनीहरूले साबथको पवित्रताको शिक्षालाई दोहोर्‍याएका थिए, 'तिनीहरूको

(आफ्ना जनहरूको) बोझबाट तिनीहरूले विश्राम लिउन् प्रस्थान ५:५। यसको अर्थ साबथको सुधार मोशा र हारुनले इजिप्टमै सुरु गरेका थिए।

"साबथ पालन गर्नुभनेको तिनीहरू इजिप्टमा दास भएर बसेका थिए भन्ने सम्झनाको निम्ति हुने होइन, यद्यपि सृष्टिको सम्झनाको पालन गर्नेमा इजिप्टको धार्मिक दवावबाट तिनीहरू स्वतन्त्र भएका थिए भनेर हर्ष भएर पालन गर्ने समावेश भएको थियो। इजिप्टको धार्मिक दवावले गर्दा तिनीहरू साबथलाई स्वतन्त्ररूपमा पालन गर्न सजिलो भएको थिएन। त्यही प्रकारले, तिनीहरू इजिप्टको दासत्वबाट उद्धार गरिएको कार्यले गरिब, विपन्न वर्ग, दविएका, टुहुराहरू, विधवीहरू र पिडित मानिसहरूप्रति कोमल हृदयको आगो सधैं बलिरहुन् भनेर साबथको गरिमा तिनीहरूलाई प्रस्तुत गरेको थियो।"-एलेन जी हाइट, फ्रम इटरनिटी पास्टमा उहाँको थप टिप्पणी, पृ. ५४९बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

- अ. कतिपय इसाईहरूमा अझ केही एडभेन्टिस्टहरूले पनि ईश्वरीय विकाशवाद सिद्धान्तले सृष्टको वाख्या गरिन्छ भनेर सिकाउँछन्। तर त्यस खालको विकाशवाद शिद्धान्त र आधिकारिक सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टको शिक्षामा के फरक छ। खरबौं वर्ष पहिले भएको सृष्टिको सम्झनामा सातौं दिन पवित्र राखनको लक्ष्य के छ र, विशेष गरेर परमेश्वरले यस संसारलाई पहिलो छ दिनमा सृष्टि गर्नुभयो र साबथलाई पवित्र बनाउनुभयो भनेर उहाँको वचनले स्पष्ट पारेको सन्दर्भमा?
- आ. हप्ताको कुनै एक दिन विश्राम लिए वा परमेश्वरको आराधना गरे पुगिहाल्छ नै भन्ने तर्कलाई तपाईंले कसरी हेर्नुहुन्छ? वा कतिपयले येशू नै हाम्रो साबथ विश्राम हुनुहुन्छ कुनै दिन पालन गर्नु पर्दैन भनेर पनि कतिपय इसाईहरूले नै तर्क गर्छन्। त्यसमा तपाईं के भन्नुहुन्छ?
- इ. साबथलाई पवित्र राख्नु भनेको सही स्वतन्त्रता के हो भनेर देखाउने भएकोले साबथमा अनेकौं विधि, नीति र बन्देज लगाएर त्यस दिनलाई बोझ बनाउनेबाट कसरी हलुको पार्ने?
- ई. कतिपय इसाईहरूले सातौं दिन साबथ पालन गर्नुभनेको कामद्वारा मुक्ति खोज्न प्रयास गरिएको हो भनेर दावी गर्छन्। सातौं दिन साबथमा विश्राम गरेर हामीहरू स्वर्ग जाने प्रयास गरिरहेका छौं भन्ने तर्कलाई हामी के भन्ने?

कथा ९
पेट्रोल पम्पमा स्वर्गदूत
लम्पाइ सिहाभोङ्ग, ६४, अमेरिकामा शरणार्थी

अमेरिकाको शिकागो सहरमा भएको दिमागलाई नै रनभुल्ल पार्ने खालको राजमार्गहरू देखेर लम्पाइ अलमलमा परिरहेकी थिइन्। त्यस्तो राजमार्गहरूमा आफ्नो श्रीमानलाई कहाँ भेट्टाउने भनेर चिन्तित भएकी थिइन्। आफ्नो कारको पछाडि चार जना छोराछोरीहरू बसेका थिए र अब आफूचाहिँ के गर्ने भनेर सुर्ता गर्दै थिइन्।

त्यस दम्पति दक्षिणपूर्व एशियाको लाओसबाट अमेरिकामा शरणार्थी भएर आएको थियो। तिनीहरू आफ्ना छ जना छोराछोरीहरूलाई कारमा राख्दै अमेरिकामा कामको खोजिमा लागिरेकेका थिए। तिनीहरू क्यालिफोर्नियाको साक्रमेन्टो सहरलाई छोड्दै यात्रा गरिरहेका थिए। प्रथम पटक त्यस परिवार १४०० माइल वा २२५० किलोमिटर यात्रा गन्तव्य सहरमा गरिसकेका थिए। तिनीहरू नेब्रास्का राज्यको ग्राण्ड आइल्यान्ड भन्ने सहरमा जाँदै थिए। अङ्ग्रेजी कम बोल्नेहरूको निम्ति एउटा कारखानामा काम पाइन्छ भनेर सुनेकोले तिनीहरू त्यसतर्फ यात्रा गर्दै थिए। जब तिनीहरू त्यस कारखानामा आइपुगे तब त्यस कारखानामा अरू नयाँको लागि ठाउँ खालिछैन भन्ने थाहा पाए किनकि त्यस कारखानामा चाहिने कामदारहरू भर्ना भइसकेका थिए। अब तिनीहरू अमेरिकाको मध्य भागमा छ जना छोराछोरीहरू साथै घरबारविहिन, कामविहिन र अलिअलिमात्र अङ्ग्रेजी बोल्ने भएर अलपत्रमा परिरहेका थिए।

अझ परिस्थितिलाई गम्भिर पार्न लम्पाइले अमेरिकाको राजमार्गहरूमा कार हाँक्न चाहेकी थिइन्। उनले क्यालिफोर्नियामा कार हाँक्न सिकेर भरखरैमात्र लाइसेन्स पाएकी थिइन्। क्यालिफोर्नियाबाट दुई जना साथीहरू नेब्रास्कामा जान साथ दिएका थिए। एक जनाले लम्पाइको कार हाँकेको थियो भने अर्कोले सामान ओसार्ने ट्रक हाँकेको थियो। तर साथीहरूले लम्पाइलाई नेब्रास्कामा छोडेर अन्तै गएका थिए।

कामको खोजिमा र सरसल्लाहको निम्ति जताततै फोन गरेपछि लम्पाइ र उनको श्रीमानले मिशिगन राज्यकै हलान्ड भन्ने सहरमा काम पाइन्छ भनेर सुनेका थिए। त्यसकारण तिनीहरू अर्को ७५० माइल वा १२०० किलोमिटर यात्रा गर्दै थिए। परमेश्वर आफ्नो साथमा रहनुभएकोले अमेरिकाको राजमार्गहरूमा कार हाँक्न लम्पाइले सुर कसेकी थिइन्। तिनीहरू अझ १२ घन्टा लामो यात्रा गर्दै मिशिगनतर्फ जाँदै थिए। उनको श्रीमानले आफूसँग भएको घरका सबै सामानहरू बोक्ने ट्रक हाँक्दै थिए। उनको साथमा दुई जना छोराछोरीहरू थिए। लम्पाइले आफ्नो कारमा चार जना छोराछोरीहरू लिएर श्रीमानको पछि लाग्दै कार हाँक्दै थिइन्।

सबै कुरा राम्रो भइरहेको थियो तर जब तिनीहरू शिकागो सहरमा पुग्दै थिए अनि परिस्थिति भताभुङ्ग हुन थाल्यो। लम्पाइले आफ्नो श्रीमानलाई नजिकैबाट पछ्याउँदै थिइन् तर अनगिनतियाँ कारहरूको बीचमा आफ्नो श्रीमानको ट्रकलाई उनले देख्न सकिनन्। सडकको रनभुल्ल बनावटदेखि चकित र अलमल हुँदै आफू कहाँ जाने हो सो लम्पाइले निर्णय गर्न नसक्दा आफू पेट्रोल पम्पमा रोक्न निधो गरिन्। न त उनीसँग न त उनको श्रीमानसँग मोबाइल फोनहरू थियो। आफ्नो श्रीमानसँग कसरी सम्पर्क गर्ने उनलाई थाहै भएन साथै आफू कुन स्थानमा जाने हो उनको दिमागमै घुसाउन सकेनन्। उनको केवल एउटैमात्र आशा थियो, त्यो हो परमेश्वर। जब उनी र उनको परिवार थाइल्याण्डको शरणार्थी सिबिरमा थिए केही सुसमाचार प्रचारकहरू त्यस सिबिरमा आएर परमेश्वरको बारेमा सुनाएका थिए। त्यो सम्झेर उनलाई खुशी लागिरहेको थियो। उनी र उनका चारजना छोराछोरीहरू परमेश्वरसँग सहायता माग्दै दिलैदेखि प्रार्थना गर्न थाले।

जब तिनीहरूका आँखाहरू खोले तब एक जना मिलनसार व्यक्ति उनको कारतिर आइरहेको उनले देखिन्। "तपाईं, तपाईंको श्रीमान भुईंको खोजिमा हुनुहुन्छ जस्तो मलाई लाग्छ, हो?" चकित पाएर त्यस व्यक्तिले उनलाई सोधे। "होत नी!" अचम्म मान्दै लम्पाइले जवाफ दिइन्। "यस अपरिचित व्यक्तिले मेरो श्रीमानको नाम कसरी थाहा पाए?" भनेर मनमनै अचम्म मान्न थालिन्। "तपाईं आफ्नो कार हाँक्नुहोस् र मलाई पछ्याउनुहोस्। तपाईंको श्रीमानलाई भेट्टाउन म मद्दत गर्नेछु," आफ्नो कारमा पस्दै उनले भने।

उनलाई पत्याउँदै लम्पाइ शिकागोको रनभुल्ल पार्ने राजमार्गहरूमा त्यस व्यक्तिको पछिपछि लागिन्। अनि अलिपर अचानक उनले उनको श्रीमानको ट्रक देखिन्।

अत्यन्तै आभारित भएर उनी र उनका छोराछोरीहरूका आँखाहरूमा आँशुले भरिएको थियो। त्यस मानिसलाई धन्यवाद दिन जब उनी फर्किन् तब त्यस अपरिचित मानिस त गइसकेको थियो। तिनीहरूले त्यस मानिसलाई धन्यवाद दिनुभन्दा पहिले नै उनको कार अलप भइसकेको थियो।

लम्पाइ र उनको श्रीमान मिशगन राज्यको हलान्डमा सुरक्षितसाथ आइपुगे। त्यहाँ दुवै लम्पाइ र उनको श्रीमान भ्युइले स्थानीय बोट कम्पनीमा काम पाए। त्यस कम्पनी सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट परिवारको थियो। तिनीहरू हलान्ड सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चमा सामेल हुन थाले। अनि छिट्टै तिनीहरूले लाओसका आफ्ना साथीहरूलाई पनि चर्चमा सरिक हुन बोलाए। चर्चले तिनीहरूको निम्ति सानो कोठा दिए जहाँ तिनीहरू आफ्नै भाषामा आराधना गर्न सकेका थिए। चर्च बढ्दै गए र आज तिनीहरूको आफ्नै चर्च छ जहाँ लम्पाइले खुब रमाइलो मानेर परमेश्वरको बारेमा सुनाइरहेकी छिन्। पेट्रोल पम्पमा परमेश्वरले कसरी उहाँको स्वर्गदूत पठाउनुभयो भनेर उनले सबैलाई आनन्दसाथ आज सुनाइरहेकी छिन्।

(सन २०११को सावथस्कूलको त्रैमासिक भेटिले अमेरिकामा रहेको लाओसका शरणार्थीहरूलाई सहयोग गर्न र सुसमाचारीय काम गर्न सहयोग मिलेको थियो)।

-लेखक, टेरी साइली, नर्थ अमेरिकाको सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चको शरणार्थी हेर्ने निकायको संयोजक।